

□ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □ □

-doamnei Gabriela POPESCU-

trece prin viață ca un afluent,

printre câmpii oltene curge-n vale

și intră blândă-n marele torent

cu care spre vecie se prăvale.

parcă-i un braț al Dunării surori,

sau poate-i Jiul când e calm și cîntă...

din ochii ei răsar spre lume sori,

sub fruntea ei mari gânduri se frământă.

din satul ei de dor și nostalgii

doamna olteancă – un izvor de carte,

în glas cu doine și cu poezii,

cu Omul ei...a emigrat...departe.

departe...s-a născut pe-aici din nou.

printre străini învață altă limbă.

glasul ei blând e parcă un ecou

care prin altă lume o colindă.

hai Gabriela...cîntă-n limba ta!

pe-aici mai sunt români de omenie.

nici noi...olteanco, nu putem uita

acolo...în Carpați...o Românie.

o Țară sfântă-n care ne-am născut.

o patrie...de-acum imaginară.

un colț de rai cu-o casă și-un sătuc

pe care zbirii le împresurără.

Written by Ștefan Doru Dăncuș
Sunday, 17 March 2019 10:55

pe-aici înveți din nou să rîzi...să cînți.

românco tristă,□□ cu-n samar de carte,

îți dau un leac: de dor când te frămînți

tu speră...că izbânda□□ nu-i departe!...